

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyoia, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Extranjer, 2'50

EL CASAMENT DEL CLERO

LA CAMPANYA DELS QUE PAGAN

A discussió dels pressupostos contribueix à posar en relleu moltsas que ja sabíam pero que ara las sabem millor. Sabíam que l'Estat espanyol era una espècie de Casa de Dispensas destinada al manteniment y regatió de s'parents y amichs dels dos bandos que monopolisan la governació del Estat; una Casa de Dispensas ahont tot va en gran, ab molts rebostos sempre oberts, ab molts taulas parades sempre, ab la caixa de caudals sempre à la disposició dels favorescuts ab las bonas gracies dels governants.

Donchs bé; aquesta certesa que teníam apareix confirmada ab la discussió de cada un dels capítuls del pressupost de gastos. Gracia y Justicia, Marina, Guerra, Foment, Hisenda, tots ells ofereixen el mateix caràcter. La major part de las sumas pressupostadas se destinan al sosteniment de un personal excessiu i inútil. Per material apenas se gasta; per fomentar elements de benestar y de riquesa menos encare. Desde la flor del caldo à las últimes escoriales se destinan à alimentar à la turba-multa dels paràssits, dels ganduls y dels enredadors, incapassos, per lo vist, de guanyar la vida per medi del trabaill honrat.

En lo pressupost de gastos se troba perfectament estereotipada la mala sort de la nació espanyola, à la qual se li pot ben dir: «Digam lo que gastas y com ho gastas, y 't diré desseguida de quin mal pa-teixes.»

Examinant las partidas del pressupost de gastos comprendràn perque Deu no 'ns ajuda á pesar de destinar al sosteniment del culte catòlic una cantitat enorme; comprendràn perque gastant tant en Marina y en Exèrcit, no tenim Exèrcit ni Marina quan ens son necessaris pera la defensa de la patria; comprenderàn perque l'nivell intelectual es tan baix en lo nostre poble, y perque la pobresa está d'ell ensenyorida ab tot y possehir tants elements naturals de prosperitat. Es que tot se gasta y 's despilfarra en sous y prebendas, en pensions y subvencions, en muischs y dansants.

Y cada ministre y tots ells plegats defensan la seva obra, alegant com á únic motiu, aquest argument:

—Hi ha drets adquirits, y aquests drets son sagrats y no poden vulnèrarse.

**

Contra aquesta alegació se 'n pot fer un' altra que no té retop.

De dret adquirit, á Espanya, en rigor no n' hi ha mes que un, primordial y superior á tots els demés, y precisament aquest dret es l'únich que 'ls ministres desdenyan ó desconeixen sistemàticament.

¿Saben quin es aquest dret? El que té l'pais á ser ben regit y governat: el dret á que lo que se li exigeix y lo que paga s'inverteixi en lo seu profit y en la seva ventatja, sense desviarlo may de aquest objecte; el dret a que no se 'l fassa víctima may de una explotació iniqua y desenfrenada.

Aquest dret se sobreposa á tots els que viciosament s'han anat creant en favor de determinadas personas. Aquest dret arranca directament de la mateixa existència nacional.

Olvidarlo es un abús intolerable, desconeixe'l es

—Germans caríssims, no ho creguéu que nosaltres pensém en casarnos. ¿Per qué 'ns hem de casar? ¿No tenim la majordona?

una infamia que á la curta ó á la llarga donarà lloch á terribles perturbacions.

Fins ara 'l seu olvit y 'l seu desconeixement han causat la ruïna, la desconsideració, la derrota, y 'l desprestigi de la nació espanyola á sos propis ulls y en el concepte del món civilisat... y 'ls que l' olvidan y 'l desconeixen, factors directes y conscientis dels grans desastres nacionals no tenen autoritat per pretendre com pretenen continuar sent els derrotadors dels nous sacrificis que s' exigeixen al país exceptament ab ma despiadada.

Al dia següent de la vergonyosa pau de París havíen de marxar tots ells, amagantse sota terra per no sortirne mai més. Han preferit el pedestal, y es menester derribarlos á tota costa, puig s' han fet incompatibles ab la regeneració de la patria.

* *

Las Càmaras de Comers van a reunir-se novament en Assamblea á Valladolit. Ignorém quin serà 'l resultat de les seves deliberacions, pero després de les burlas de que han sigut objecte per part dels governants; després del sarcàstich olvit de totes las promeses que per aquests se 'ls hi feren, no 'ls queda mes remey que aconsellarse en los temperaments de una suprema energía.

Per haver perdut totes las esperances de un bon arreglo ab els que manan, deuen prescindir de valenciàns y anarse'n de dret al bulto.

Si ho fan així cumplirán com a bonas y 's captaran l' apoyo del país.

Síntomas s' observan ja de una forta concentració de tots els elements que fins avuy han anat dispersos, ab tot y alentat analogas aspiracions á la reforma de aquesta nació desgabellada. Las Càmaras agrícolas y las Lligas de productors se manifestan propicias á concertar la seva acció ab las Càmaras de Comers. Els gremis no's mostraran tampoc reaccions al moviment, y las sufertas classes obrejas qu' en últim extrém son las que més pateixen, perque tots els impostos qu' exigeix el manteniment dels vics y 'ls despilfarros recauhen sobre 'l traball y 's nudreixen ab la suor dels pobres, es de creure que despararan també del seu ensopiment, y reclamarán lo lloch de honor que 'ls correspon á la vanguardia.

Déixinse tots de mútuas desconfiansas y vagin avant, que de la divisió d' ells únicament se refián els mals governs.

Al cap-d' avall l' acció popular se sintetisa en un lema breu y concís y qual exactitud no pot negar-se sense inferir agravi a l' equitat y á la justicia. Es aquest lema aquell práctich adagi de la terra que diu: «Qui paga mana.»

P. K.

L'absolució de l' Agustina Soler proferida per l' Audiencia Provincial es un acte de justicia que ha sigut applaudit unànimement per l' opinió lliberal de Barcelona. No hauria faltat mes que aquella bona dona que va veure atropellat lo seu domicili per una turba clerical y que per fi veié morir á la seva mare á conseqüència de haverli imposat l' administració dels últims sagments, hagués hagut de sufrir una pena afflictiva á causa de cert conceptes ofensius que se li atribuïan sense tenir en compte, fins en lo cas de que haguessen resultat probats, la seva llegítima exasperació.

Lo fallo de l' Audiencia sobre ser just es altament humà... y per qué no dirho? en los temps ruïns que alcànsen se fa digne de un entusiasta aplauso.

Calculin si som richs, que 'l Banc d' Espanya se disposa á fer un préstam de 50 á 100 milions de pesetas en or al de Inglaterra.

Aquest, per lo vist els necessita pera sufragar els gastos considerables de la guerra contra 'ls boers: els ha buscitat per França, per Russia, per Alemanya, y per tot arreu li han dit: «Que Deu t' ampari.»

Unicament el Banc d' Espanya s' mostra propici á allargarli las mans.

Si l' operació s' efectúa, podrà dir qu' Espanya es inglesa dels inglesos.

Se dona per segur que han fracassat per complir les negociacions iniciadas pel Sr. Durán y Bas ab el Vaticà pera lograr economías en la dotació del clero.

Naturalment: El Papa s' ha tornat molt vell y sordeja de aquesta orela.

¿Qué hi vol dir que la nació siga pobre, ni que 's trobi á dos travessos de dit de la ruïna? Ara es quan-

necessita mes que may els ausilis espirituals. Y ja se sab: aquests no's prestan pas de franch.

Continúa 'l govern rodejat d' enemichs; pero no tingan por: no per això caurá. Els parlamentaris bé podràen ferli la trabeta; pero no li fan. Així es la oposició: oposició de camama, oposició de comedia.

Lo parlament es una plassa de toros. El País es el banyut: en Silvela y 'ls seus companys de quadrilla l' toren, y cada vegada que algú dels lidiadors està en perill, en Sagasta tira un capot. En Sagasta es qui està al quite:

Un detall: la corrida s' dona á benefici de la regeneració de la patria.

Vels'hi aquí qu' en Villaverde l' altre dia va tornar á dimitir. Y es ja aquesta la centéssima vegada que fa lo mateix. Pero com sempre, als pochs moments de haverla presentada, va retirarla.

Perque resulta que las dimissions de 'n Villaverde son sempre l' antítesis de las seves obras.

Las seves obras fan plorar.

Las seves dimissions fan riure.

Si 'l comte de Romanones está contra la reacció clerical que s' ha anat apoderant de l' ensenyansa de la joventut, embrutintla y castrantla, conforme va declararlo en lo Congrés combatent ab energia 'l pressupost del ministeri de Foment, y vol que creguém en la seva sinceritat, será precis que comensi per donarse de baixa en las filas del fusionisme.

Ningú ignora, y 'l comte de Romanones menos que ningú, que una gran part de aqueixa reacció se deu á 'n en Sagasta. Ell se pot dir que la va implantar pera ferse ben veure en certas esferas. Als principis de la taula del pressupost va sacrificarhi els principis del partit lliberal.

De manera que dintre del fusionisme una de dos: ó sobra aquest vell escéptich y marruller que 'l ha fet claudicar á trucos de omplirli la panxa, ó sobran las aspiracions lliberals del comte de Romanones.

A no ser que 's consideri que 'l discurs del jove diputat no siga mes que 'l regust de una cosa mal parada que 'l fusionisme va menjar alguns anys enrera, y que avuy, á pesar seu, li torna á la boca.

La Tabacalera no 'n te prou, per lo vist, ab reparar beneficis de un 19 per cent, qu' ara té en estudi un projecte per aumentar el preu del tabaco.

Crech que tot això tindrà que agrahirli 'ls fumadors.

Com mes car el vengui menos se 'n gastará, y com menos se 'n gasti mes bé 'n anirà la salut pública.

Recomano als lectors de LA CAMPANA l' adquisició del sello revisionista.

Aquest es un dels bons, dels que portan aparellada una obra benèfica y de justicia, ja que 'l seu producte s' destina al soccorro dels qu' en los presiris estan sufrint las conseqüències del procés de Montjuich. En lo kiosko de El Sol á càrrec del Sr. Vila es ahont s' expenen.

Se 'ns fa present que las composicions titulades: *Quadro de hivern y Molt ben dit suscritas* respectivament per Eugeni Marquina Barral y Ramón Pinent y Barberá publicadas en l' Almanach de La Campana han sigut timadas, puig pertanyen al malaguanyat poeta reusenc Mario Ferré, figurant en un tomo de composicions publicadas fa poc en aquella ciutat.

Després de confessar qu' hem sigut sorpresos, no temim cap inconvenient en posar á la vergonya als dos timadors literaris, sentint únicament no poderho fer consignant sos noms propis, en lloc dels pseudònims que han adoptat per efectuar un timo que després de tot no te cap gracia.

CARTAS DE FORA.—Santa Coloma de Queralt.—A las 12 de la nit del dia 1 de aquest mes van parar en sech tots els balls que s' davan en aquesta vila, y tot perque á la iglesia s' comensava la funció de això que 'n diuen 'l any sant. Sembla que 'l Ajuntament y això que blassona de lliberal no es agé á la disposició de la parada dels balls á 'n aquella hora de la nit. Bé podria ser, dat que á pesar del seu decantat lliberalisme ha permès que 's coloqués una de aquellas placas del Reinaré d'amunt de la pedra de la Constitució. Vegi si poden donar-se pastelers de major calibre.

Sant Martí de Sascayolas.—Ha marxat de sopete y sense despedir-se de ningú 'l metje D. Camilo Suñé, y això que tenia conductas cobradas per endavant que l' obligaven á permaneixer al poble fins al 15 de agost vinent, així es que 'ls pobres aconductats s' han quedat sense diners y sense metje. Segons notícias el fugitiu se 'n ha anat á exercir al poble de la Llacuna. En nom de aquests vehins faig públich que aquí serà ben rebut qualsevol metje que vinga, estant disposits á fer tots els sacrificis que convingui, menos pagar las conductas per adelantat.

Argentona.—Mossén Jo, procedent de Santmanat, ahont no anavan á la iglesia sino ell y las ratas, ha vingut á establir-se aquí, y, á lo que sembla logrà un resultat idéntich. La prova es que durant el novembre estava amagat entre 'ls homes á fi d' evitar la xe-

rramenta y ferse respectar la sotana. A un infelís que va arribar tart á la funció, se li va encarar com una fiera dientli: «Aquestas son horas de venir?» L' interpelat va quedar avergonyit, y á penas si li va responder: «Vinch á l' hora que puch y no á la que vull.» No hi ha dupte que ab aquests procediments se farà molts prossèlits.

Sant Feliu de Llobregat.—Els tenders d' articles de consum estan furiosos contra La Fraternitat, societat cooperativa, al veure que un grup d' obrers han sapigut emanciparse, y no hi ha medi que no intentin per fastidiarlos. No se 'n saben avenir de que 'ls consumidors obrers s' escapin de las seves garras explotadoras. Així, lo primer que han fet ha sigut valerse dels sindicats de sos gremis respectius, per imposar á la Cooperativa doble quota de la que á prorrata li correspon pagar segons el repartiment de consums. Es una trista gracia que 'ls faritzus ataquen en aquesta forma á uns honrats traballadors, que no tenen altre objecte que satisfacer las seves necessitats, ab millors condicions de calitat y preu en l' adquisició dels articles de consums.

REVISTA

Labor prima virtus, diu una màxima molt sabia.

Pero Espanya sembla qu' encare no se 'n ha enterat. Agafin el calendari y comensis á contar ab els dits: Del 24 de Desembre al 7 de Janer, encloentli las dues festas, hi van quinze dies.

Ara bé: d' aquests quinze dies ¿saben quants n' hi han hagut de festa? Tres per Nadal, dos per Cap d' Any y dos pe'ls Reys, total, set. ¡Set! Casi tants de descans com de traball. Y aixó que 'l traball es la primera virtut...

¿No hi haurà mai un' ànima piadosa que prediqui una creuhada contra aquesta abundancia de festas?

Deu ja veuen que no 'ls cito un qualsevol—després d' haver traballat durant sis dies en la construcció del mon, va descansar únicament el seté.

Nostres, que no hem fet el mon ni res que valgui la pena, en quinze dies n' hem passat set descansant. ¡Quin escàndol!

Avuy que tant se parla de santificar las festas ¿per qué no's procura avants *santificar* els días de feyna?

La ganduleria oficial establetla pel calendari es una de las pitjors plagas d' Espanya.

Traballar sempre, es molt pesat; pero mirin que fer set festas en quinze dias!...

Els fusionistas:—Aixó no pot continuar: s' ha de comensar immediatament la regeneració del país.

Els gamacistes:—Es precis fer alguna cosa: així no podem seguir ni un dia més.

Els tetuanistes:—Convé espavillar-se: Espanya d' aquesta manera no hi pot viure.

Els republicans:—Hi ha que pendre un partit: aquesta situació es inaguantable.

Els mateixos conservadors:—La nació s' impacienta: es necessari emprendre l' ansiosa regeneració.

Així parlan en el Congrés els pares de la patria. Tots estan conformes en lo mateix: la regeneració s' imposa, la regeneració es indispensable, la regeneració ha de ferse.

Pero 'l temps passa, y la regeneració no's fa.

¿Qué significa aixó? Vajin á saberho.

Aquests patriotas me fan l' efecte d' una colla de metges cridats á consulta pera cuidar un malalt, Ni un sol doctor discrepa de l' opinió dels altres.

—La malaltia es grave.

—Verdaderament, gravíssima...

—D' una gravat extraordinaria...

Pero ningú s' pren la molestia de curar al pacient.

Naturalment, si 'l curaven ¿qué farian després, els infelisos? ¿No es preferible seguir parlant de la malaltia y de la seva gravat... y anar cobrant visites?

¡Qui sab! Potser els doctors del Congrés hajen adoptat la mateixa tècnica.

Regenerar á Espanya... ¿Per qué? ¿No val més deixar passar el temps y continuar *fentli visitas*, ja que tots ells deuen estar convencuts de que 'l dia que 'l país se regenerés de debò, bona nit polítics d' ofici, bona nit farsants y bona nit xerrayres?

* *

¡No més aixó ens faltava!

La peste bubònica ha aparescut á Manila, població que, com tothom sab, manté constants relacions direccions ab Barcelona.

Cabalment ara està á punt d' arribar d' allí un vapor que, segons se diu, conduceix una pila de frares.

—Ens durá també la peste, al mateix temps?

Portant frares, molt de temer es.

Recórdinse d' allí: «Una desgracia may vé sola.»

* *

Ultima paraula número no sé quants.

En Paraíso se 'n va á Valladolit, ab el propòsit de pronunciar allí, segons ha assegurat, la seva última paraula.

A Zaragoza va dir l' última paraula.

A Tarrasa va dir l' última paraula.

En lo mensatge á la reyna va dir l' última paraula.

En lo manifest al país va dir l' última paraula...

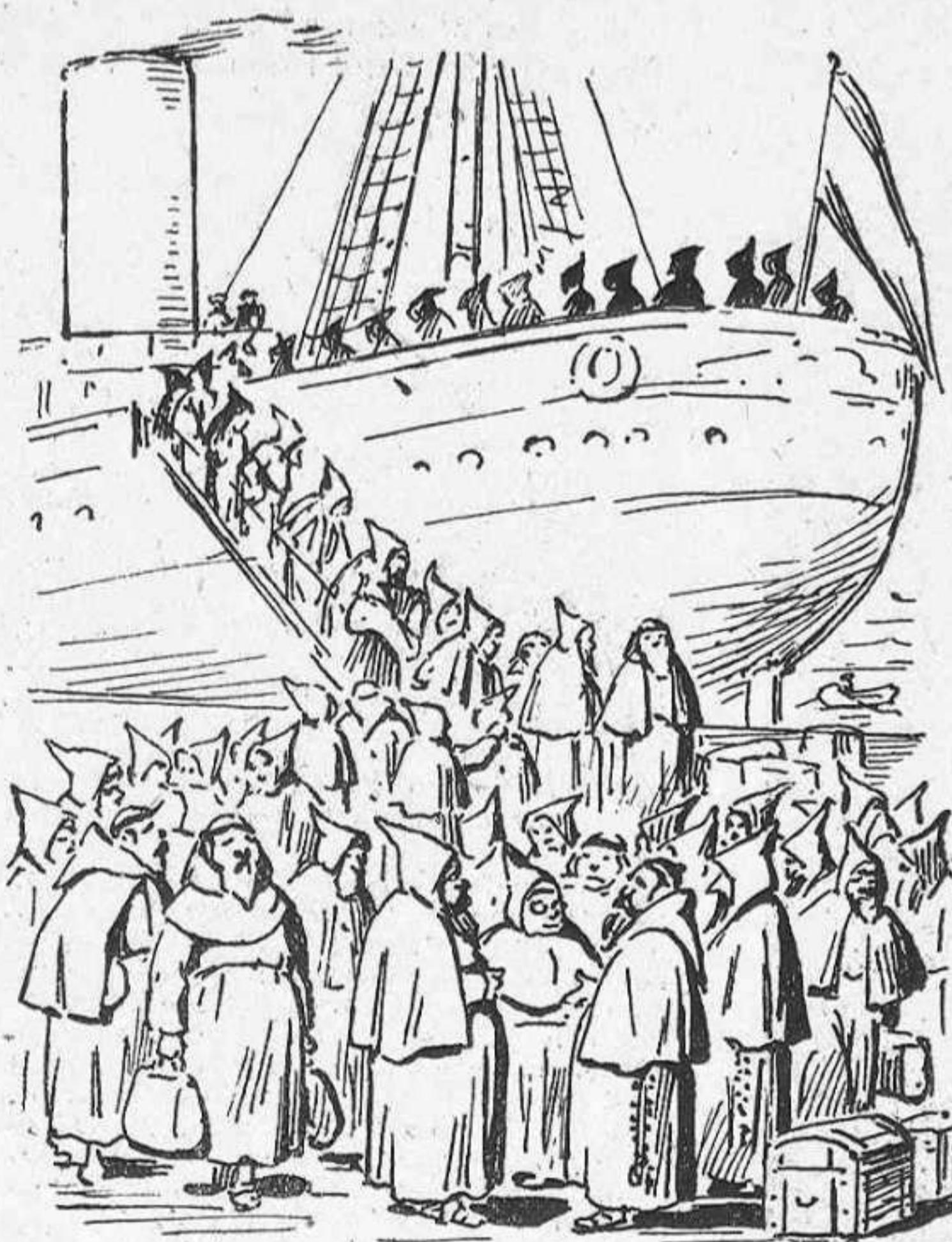
—Serà efectivament l' *última* *última* aquesta *última* d' ara?

Si ha de ser així, que ho anunciehi d' una manera seria y categòrica.

—A petició de la concurrencia, el señor Paraíso pronunciará definitiva é irremisiblemente la última paraula.

* *

LA SITUACIÓ

Els vapors de Filipinas desembarcant elements regeneradors.

Eco teatral.

Dilluns va estrenar-se á Romea la obra póstuma del inolvidable Pitarrà, *Lo comte Arnau*.

—Volen que 'ls dongui sobre ella una opinió franca y desapassionada?

Escoltin aquest diálech que vaig recullir al sortir del teatro.

—¿Qué t' ha semblat *Lo comte l' Arnau*? —preguntá un concurrent á un altre.

Y aquest li va respondre:

—Que no hi trobo el compte.

FANTÀSTICH.

Y VINGA REBRE!

CÀSONETA INGLESA

All right... El Transvaal té minas, el Transvaal diuhen que val... Bon anglés, no t' entretenguis, vinga l'arma y 'jal Transvaal! ¿Pretextos per fer la guerra? Ne tenim una porció... Y ademés 'no hem lluytat sempre per la civilisació?

¡Foch sobre aquests salvatges que torban lo meu intent!

Y no obstant, lo qu' es per ara, vaig rebent.

Que s' allisti un nou exèrcit, que s' preparin més transports... ¡Nosaltres ray que som guapos, y aixerits, y braus y forts! Enviéume trenta mil caixas de pòlvora sense fum, embarquéu fòrça *lydita*... y fòrça balas *dum-dum*.

He vingut al món per vence, y venceré eternament.

Recaramba! Aixó no 's muda, vaig rebent.

Pobre Krüger! Poch te pensas lo que se t' está esperant quan jo m' hi posi de serio y resolgui anà endavant!... Un pagés sense cultura, abrigarà la pretensió d' abatre al poble més digno de tota la creació!... Car pagarás, jo t' ho juro, lo teu gran atreviment.

Pues senyor, dali que dali: vaig rebent.

Nada, nada, fora escrupols: rellevaré al general y 'm sortirà bé sens dupte tot lo que ara m' ha anat mal. Ara 'm sabrà dir l' Europa, que de mi' crech que se 'n riu, si 'l prestigi d' Inglaterra es ja mort ó encare es viu.

¡A ells!... Despleguém ayrosa la nostra bandera al vent...

Y... res: un cop desplegada, vaig rebent.

Per aquest ditxós Tugela veig que no s' hi pot passar: á Ladysmith es difícil el poguérnoshi acostar...

No importa, *Rule Britannia!*... En Chamberlain diu: Allí? Donchs jallí!, que la victoria no pot deixar de veni.

Veureu com ara aquests ximples sufreixen un escarmant.

Ja está vist ¡mala negada! vaig rebent.

Sino que ab mas mans ho toco, creuria qu' estiech somiant.

¡Inglaterra estomacada!

¡Un poble tan fort, tan gran!

¡No pot ser! Quatre tarumbas may domarán el valor d' una nació poderosa, d' una rassa superior.

¡Aquí de mas energías!

¡Aquí del meu gran talent!

Tant se val santa com salve, vaig rebent!

All right!... Porteume més forsas, duheume més batallóns, més llansas, més carrabinas, més granadas, més canóns...

En Pi y Margall predicant en desert.

¿Qué volen dir tres derrotas, ni quatre, ni cinc ni sis? Mentre tingui la butxaaca provehida de panís!...

¡Amunt!... Preném la revenja, pero depressa, corrent...

Perque ¡ay de mi! 'l qu' es per ara, vaig rebent.

C. GUMÀ.

TAPA-BOCAS

Casi sense discussió ha sigut aprobada una nova rata destinada á cassar periodistes, sistema privilegiat Silvela. Es una ratera regeneradora. L'última paraula del gènere.

Tothom sab que fins ara era 'l Jurat el qu' entenia en les causes de impremta per atachs, ofensas, injurias y calumnias inferides á las personas constituides en autoritat. Los conservadors canovins autors de la llei del Jurat varen donar aquesta mostra de respecte á l'opinió pública. Van creure que no estava bé qu' ells que manan y governan y nombran y separan á la mida del seu gust als jutjes y magistrats dels Tribunals colegiats, en aquells cassos en que poguessen considerar-se ofesos ó víctimas de alguna injuria ó calumnia tingudes sin la ventatja de fer discernir y fallar la causa pels qu' en certa manera son subordinats seus, y pot considerar-se, maliciosament pensant, que han de fer tot lo possible per complaire'l.

Y varen dir: subjecte com està tot governant que s'

estimi als judicis de l'opinió pública, que siga 'l Tribunal popular, que siga 'l Jurat el qu' entengui en tota causa que afecti á la nostra reputació.

Els conservadors de 'n Cánovas pensavan aixis; pero desde á las horas ensa y hm adelantat molt, y la prova es que ha vingut en Silvela, y sense encomenar-se á Déu ni al diable, ha tirat per terra aquella disposició passant per damunt de totes las consideracions, fins las del bon veure.

En lo successiu y gracies á una llei votada en Corts, sensé oposició ni reparo de ningú, totes las causas que s'entaulin pels indicats motius quedan sustretas del coneixement del Jurat, y passaran en uns cassos (quan se tracti de certs fets que s' relacionin ab l'exèrcit y ab las autoritats militars) á la Jurisdicció de Guerra. No hi fa res qu' en moltes ocasions els que cenyen xarrasca passin á ser jutjes y parts á la vegada. Aixis ho vol y ho determina 'l sentit juridich de 'n Silvela, qu' es molt punxagut y molt afilat com una daga florentina al sortir de cal l'esmolet.

Las que s'refereixen á las autoritats civils serán de la competència dels tribunals ordinaris.

Aixis tot se queda á casa.

Y ara que parlin els periódichs, y ara que judiquin els actes dels governants, y ara que 'ls censurin y 'ls posin á la vergonya. Com que quan hi ha una mica de bona voluntat per part dels jutjes qualsevol concepte pot considerar-se com injuriós, ja tenim tela tallada 'ls periodistas que solém ocuparnos del procedir dels governants. Està vist que aquests no s'contentan ab menjar: volen ademés ferho ab tota la tranquilitat del mon, sense que ningú puga atrevir-se á perturbarlos la digestió.

Calculin ab això si 'n saben de menjar... vull dir: de governar.

Lo mes bonich es que al passar la llei á l'aprobació del Senat, á un eclesiástich de aquest alt cos, se li va ocorre preguntar:

—Diguin senyors: ¿lo que s'fa per l'exèrcit y per las autoritats militars; per la política y l'administració y las autoritats civils, per qué no s'ha de fer també pér l'Iglesia y pér las autoritats eclesiásticas?

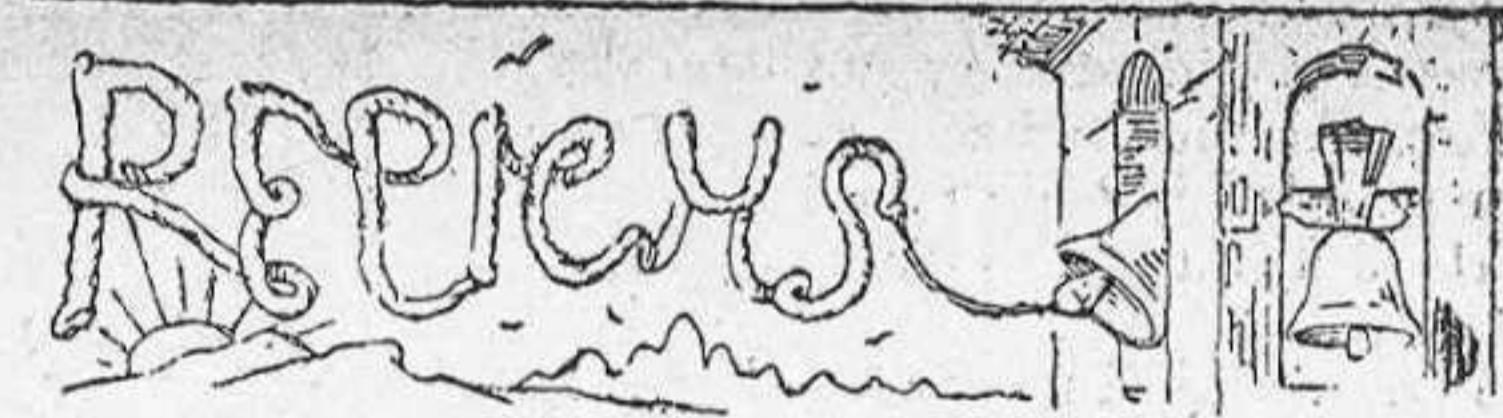
—Que s'fassi —varen dir els senyors.

Y de aquesta feta tenim també reconeguda la inmutitat de tots els que calsin mitra y hasta 'l senzill barret de teula.

Quan jo dich que progressém, no ho dich per dirho, sino perque es aixís.

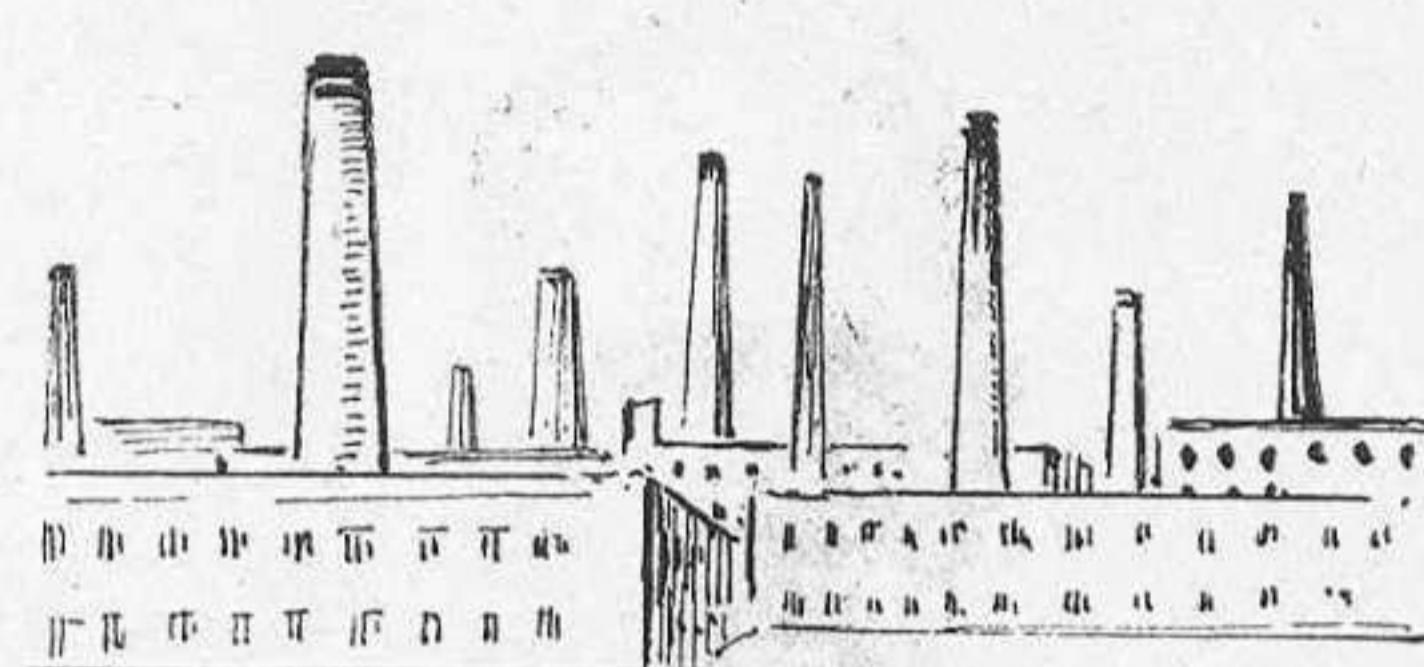
Ja veurán, ja veurán que n'anirém de bé ab aquest nou tapabocas posat als periodistes. A lo menos el país no s'dará compte dels grans favors que li fan els seus eterns explotadors en totes las esferas de la dominació.

P. DEL O.

ERÁ bonich si 's tira endavant la encíclica permetent el matrimoni dels ensotanats de que tant ha vingut parlantse aquests últims dies.

Encare que alguns desmentien que tal siga la intenció de Lleó XIII, altres la donan per real y positiva, á lo menos y de moment, per lo que s'refereix al clero americà.

Y 'l país declarantse en huelga.

Com que l'clima de Amèrica es generalment mes càlit que l' d'Europa, s' permetria que 'ls barrinas que no tinguessin prou virtut per mantenir-se célibes poguessen buscarse costella.

Com els protestants, que precisament perquè poden casar-se fan molts grans progrés en tot aquell continent.

**

Pero 'ls protestants, à lo menys, van vestits de persones.

Y si l'clero catòlic se casa crech que no tindrà mes remey que cambiar de uniforme, prescindint en absolut de la sotana.

Perque serà molt trist que la quixalleta haguda en aquesta classe de matrimonis, pogués dir:

—La mamá porta faldillas... y'l papá també.

**

En canvi resultaria molt pintoresch l'espectacle de un ensotanat, festejant públicament ab la seva xicoteta; y després de casat ab ella trayentla à passeig de brasset, y algun temps després sortint à pendre l'sol ó la fresca rodejats els dos de tot un aixam de criatures, ab sa correspondent dotació de didas y ninyeras.

Calculin además que la senyora Presbitera podrà ser gelosa, en qual cas cada dia tindrà un disgust.

Perque ella li dirà:—Vaja, al confessionari no vull que t' hi acostis mes: no vull que confessis donas guapas. ¿Qué t' has cregut?

Resultat: que per culpa dels cellos de la senyora del mossén, n'anirà de menos un dels sacraments mes importants de la religió catòlica.

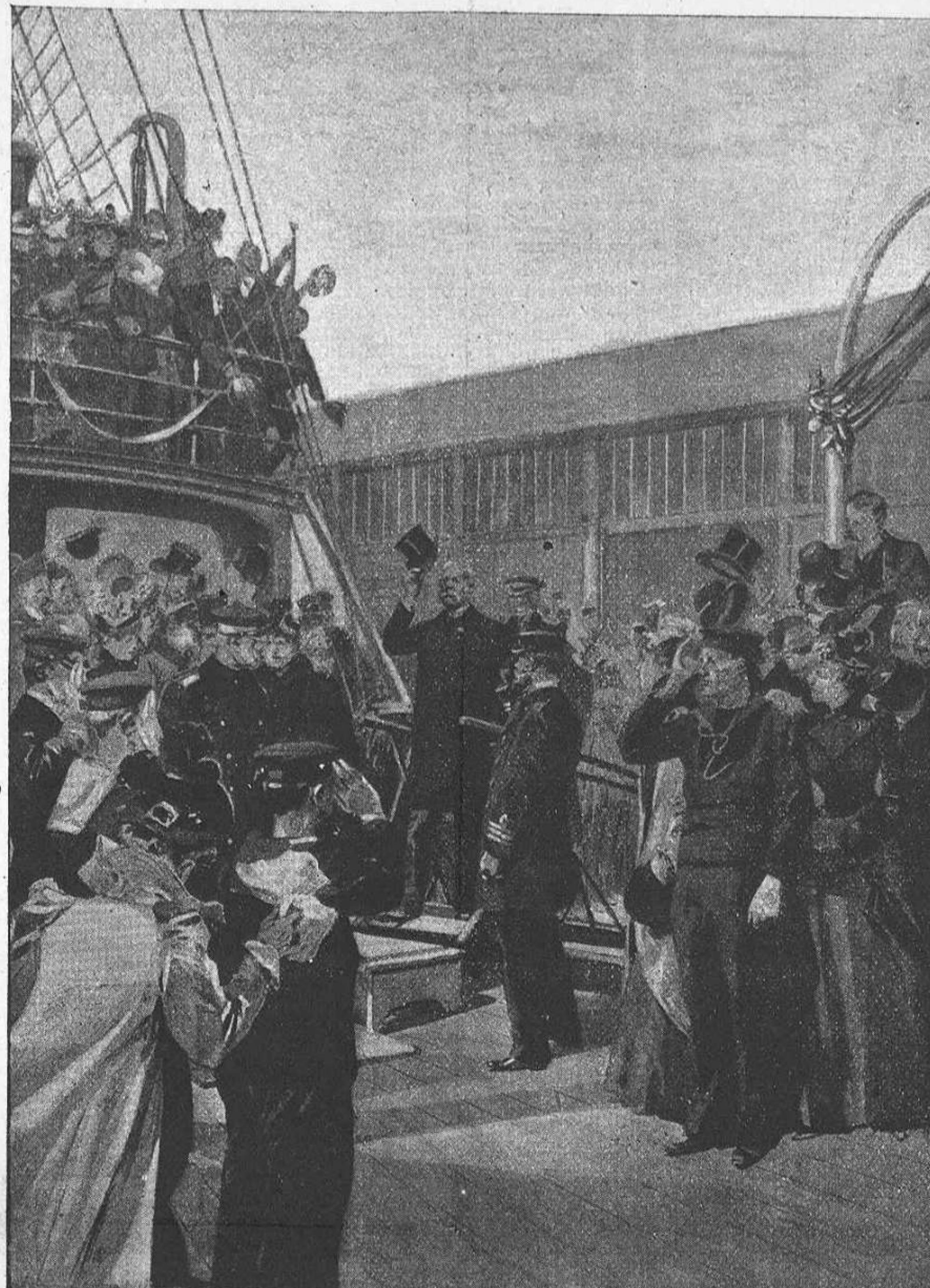
Una recomanació als que acostuman à freqüentar las iglesias. Sempre que hi vajin no s'descuidin de sugar à la pica del aygua-beneyta, pero no s'limitin à senyarse, ja que contraurán grans mèrits espirituals si després de sucà's xupan els dits.

Y ara sabràn perquè 'ls faig aquesta recomanació especial.

**

Un sabi de Turín, el Sr. Abbas, després de recullir 40 mostres d'aygua beneyta procedents de altres tantas iglesias, y de somètrelas à un escrupulós analissis, va trobarhi una riquesa incalculable de microbis de la tuberculosi, de la difteria, del tifus y de totes las demés enfermetats infecciosas fins ara conegudes.

LA GUERRA ANGLO-BOER

El nou general en jefe del exèrcit anglès, Sir Roberts, embarcantse à Southampton en direcció à la colònia del Cap.

FREDERICH S. ROBERTS
General en jefe.

De manera que xupantse 'ls dits sempre farán un bê à la religió: si no s'moren, demostrant qu'en care avuy se fan miracles à las iglesias, y si se'n van al altre barri, per la protecció que ab el sacrifici de la seva vida haurán dispensat al ram d'enterros y funerals.

Lord Roberts lo generalíssim anglès nombrat per anar al Transvaal à jugar la última carta diu que sent una gran repugnància pels gats, fins al extrem de què quan ne veu un tot ell se posa à tremolar y fins li venen rampas.

Si es aixís, no li arrendo la ganancia, perque ¿qué son al cap-de-vall els boers mes que una colla de gats?

Y uns gats de aquells que allà ahont clavan las unglas hi deixan senyal.

Diumenge passat eran detinguts tots els pobres que demandaven caritat pels carrers de Barcelona.

Al dir tots, no estich en lo cert.

Als frares mendicants, à las monjas que pustulan, ficantse per las casas y enfilantse pels pisos, els municipals no 'ls hi deyan res.

Las ordres del arcalde resavan únicament pels miserables y fins pels infelissos esgarrats que no s'poden valdre.

**

Un vehí li deya à un guardia:

—Home ¿per qué no agafa à aquell frare? ¿Per qué no deté à aquella monja?

Y 'l municipal va respondre:

—Sabe Vd. por qué no les agafa? Porque me llamo Gutierrez. Y ya lo dice el refrán: «No t'embolquis Gutierrez, mira que 't farán mal-bien.»

S'assegurava aquests últims dies que 'n Planas y Casals estava resolt à tallar-se las pantorrillas; pero à la quènta no ha resultat cert. Ara mes que may persisteix en arrapar per las nansas el tupí del caci-

quisme. Aixís ha tingut à bé declararho per desenganyar als que pensavan succehirlo, en el tinglado electoral.

Els cacichs son com els cuchs al formatge: fora del formatge 's moren.

CORRESPONDENCIA

PARTICULAR

Ciutadans S. Martínez, Antón Brau, Nyap cadell, R. Homedes Mundo, Pare Pedàs, Un Sagarreta, J. Roquet, Un caixista, Jaume Pujadas, Nius de las Unglas, Pio Martingala, N. del Balcó y Cassimir. —*Lo que 'ns envían aquesta setmana no s'afà per casa.*

Ciutadans Joan Rocavert, N. del Grinyol, Un Aranés, Fidel Delfi, P. Baladrer, P. Palet y Palat, J. Gorina, Un Tarrassench, B. Forcosa, J. G. C., X. Soleyat, Un Ca-t'agarro, R. S. Pamies, F. R. G. de Badalona, L. Sancho, A. Ibern, J. Bañolas Pi, Quatre, J. Torrent y M. R. Faristela y Company de Tiberi. —*Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutadà J. Costa Pomés: Hi ha algú vers mal medit.—A. Ros Val: En la composició que 'ns remet hi ha alguns fragments que ni entenem lo que volen dir, tal es la vaguetat de que adoleixen.—J. Bi-ret: Si la composició estés ben versificada podria aprofitarse, puig el pensament està bé.—P. Giralt y G.: No va prou bé.—J. Via: N'aprofitarem algunes.—Lluïsa del Castell: No 'ns acaba de fer 'i pés.—Plutón: La composició es molt desgabellada.—A. del Sitglot: Està bé; pero la varem rebre tart per inclourela en lo número de Reys.—Jan de Nansa: No 'ns agrada prou.—J. Bunon Bertrán: La de vosté sobre no dir gran cosa està plena de defectes de forma.—P. Ferré Segarra: Rebut el llibre; pero no 'i número de *La Autonomia*, per lo qual motiu no 'ns es possible saber à què 's refereix.—Agustí Oriol: Lo sonet no té condicions.—A. Patau: Lo que 'ns envia es molt flauix.—J. O. S. Hostalrich: Es bastant difícil poder parlar en la forma en que vosté voldria de una qüestió fallada judicialment.—J. Moralj: La composició no va.—A. Cortina R.: Per haver arribat tart no podem aprofitar la que 'ns envia.—Pepe de Gracia: Va molt bé y la guardaré per l'any vinent o per algun dels almanachs.—Gafarró: Verdaderament, ara està molt millor.—Salvador Bonavia: Va bé y queda acceptada.—Quiquet C.: La prosa no pot anar.—J. C. S.: La composició no es aproitable.—S. Alsina y Clos: Va bé y puebla «dmesa». S. R. Colom: La de vosté està molt bé; pero tenim algun dupte respecte à la seva originalitat y li agrairírem que 'l desvanescrés, acreditant la seva personalitat.—J. Sierra Ferrer: De totas las qu'envia no podem aprofitar mes que las dos mes curtes.—B. Muntane: No va: deu tenir la cana de medi 'ls versos espatllada.—Joseph F. H.: No 'ns fa 'i pes.—Marti Revolts: Cumplirém el seu desitj.—J. Asleib: Si

publicessim la seva composició les noyes se riurian de vosté al veure'l tan curt de gènit.—Abecedari: Certas coses no poden posar-se als periòdics.—R. S. S.: La composició que 'ns remet l'acceptem de mil amors perque està bé de veras.—J. Porcar: La de vosté es mansoya.—D. F.: Y la de vosté inaproitable: no té fondo ni forma.

ANTONI LOPEZ, editor, Rambla del Mitj, 20.

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

HORACI H. KITCHENER
Jefe d'Estat Major.